

Васа Павковић

НА ОДМОРИШТУ

1.

Дуго већ планирао сам
да у ведро јутро,
удаљен од најтишег шума града,
искорачим у дивљи предео.
И ћутим на неком мосту
изнад кривине
калдрмисаног
сеоског
пугића.

И ево, ту сам.

Готово да сам престао
да дишем, да верујем
како се све то
остварило.

2.

Овде је лишће тамносиво
као и лептири
што пршкају
изнад млечних цвасти.

Чује се пух у грању.

Смирио сам све што је могло
да се примири – до срца.
Не осећам језу; ветар је лак
и доноси мирис с реке.
– Та река се зове Дунав –
скоро сам приморао себе
да помислим...
– Дунав ... – понављам
с неверицом у сваки
глас.
– Дунав ...

3.

Рубови стаза укрштају се,
а травнати чуперци
маркирају траг
колотечине.

Читав тај рукопис
ваздашње је присутан
и читак –
па ипак нико га не узима у обзир –
сем пијани поглед
некога ко је усамљен? докон?
зачаран или разочаран?

Каква је разлика?
Не знам...
Можда је ни нема.

Рубови стаза савијају
улево; на хумки видим
три бела печуркаста
жига.

4.

Ујутро, кроз светли зрак,
успео сам се
спиралним степеништем
на високу кулу цитаделе.

Далеко, иза Дунава
и поплавлених шума,
простирала се
бачка равница.

*Добро је да кад је ра̄ӣ
у неком граду имаиш
љубавницу,
сетих се баш тад јединог аманета
мог пре четврт века
преминулог оца.*

Поглед назире предео,
ту зелену појавност,
као и креју која се винула
у небосклон – али зар није
сасвим илузорно
тражити смисао –
у речима или сликама?

5.

Време нас служи, сунчано је.
Разговори које водимо:
трачеви о класицима
или пивској метражи, забавни су,
јер не нуде опсену нечег важнијег,
далекосежнијег
од голе, шармантне приче.

Време нас данас служи.
А сутра? или прекосутра?
Или за шест месеци?
И доцније...

И то је нека прича
О нечему што ипак није
било шта.
Бар тако то изгледа
овог момента.

б.

О речи! О речи су мале, ситне
недовољне да обухвате
свет, део света,
делић тог дела,
делић делића,
било коју реч.